WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 24 maja 2007 r. *

W sprawie C-45/05

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) postanowieniem z dnia 2 lutego 2005 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 lutego 2005 r., w postępowaniu:

Maatschap Schonewille-Prins

przeciwko

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (sprawozdawca) i L. Bay Larsen, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: P. Léger,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 kwietnia 2006 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Maatschap Schonewille-Prins przez E. Buysa, dyrektora Denkavit Nederland BV.,

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez H.G. Sevenster i M. de Gravego, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez T. van Rijna F. Erlbachera i M. van Heezik, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji

rynku wołowiny i cielęciny (Dz.U. L 160, str. 21) i rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z 17 lipca 2000 r. ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczącego etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204, str. 1), jak również rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3887/92 z dnia 23 grudnia 1992 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy (Dz.U. L 391, str. 36) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92 (Dz.U. L 327, str. 11). Niniejsza skarga dotyczy również ważności art. 21 rozporządzenia nr 1254/1999.

2 Wniosek ten został przedłożony w ramach sporu pomiędzy spółką rolniczą specjalizującą się w hodowli bydła Maatschap Schonewille-Prins (zwanej dalej „Schonewille") a Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (niderlandzkim ministrem rolnictwa, środowiska naturalnego i jakości żywności, zwanym dalej „ministrem") w przedmiocie odmowy przyznania premii za ubój bydła, o którą uprzednio zwróciła się ta spółka.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 1254/1999 producent hodujący bydło może uzyskać prawo do premii za ubój przyznawanej w momencie uboju kwalifikujących się zwierząt lub ich wywozu do państwa trzeciego.

4 Artykuł 21 precyzuje w tym względzie:

„Aby zostać objęte płatnościami bezpośrednimi na mocy przepisów niniejszego rozdziału, zwierzę musi zostać oznakowane i zarejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 820/97”.

5 Motyw 18 rozporządzenia nr 1254/1999 przewiduje:

„Płatności bezpośrednie powinny być uzależnione od przestrzegania przez hodowców odnośnych zwierząt właściwych przepisów Wspólnoty w zakresie oznakowania i rejestracji bydła; […]”.

6 Rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 z dnia 21 kwietnia 1997 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego (Dz.U. L 117, str. 1) zostało uchylone z dniem 1 września 2000 r. na mocy rozporządzenia nr 1760/2000.

7 Motywy 4–7 rozporządzenia nr 1760/2000 wskazują:

„Po przejściowym zachwianiu stabilności rynku mięsa wołowego i jego produktów, spowodowanym kryzysem w związku z chorobą gąbczastego zwyrodnienia mózgu, poprawa w zakresie przejrzystości warunków produkcji tych produktów i ich dystrybucji na rynku, w szczególności jeżeli chodzi o przejrzystość ciągu informacji,

identyfikujących pochodzenie mięsa i sięgających wstecz aż do daty i miejsca urodzenia zwierzęcia [w zakresie informacji o pochodzeniu i historii mięsa], wywarła zauważalny wpływ na ponowny wzrost spożycia mięsa wołowego. W celu utrzymania i umocnienia zaufania konsumentów do bezpieczeństwa mięsa wołowego oraz w celu unikania wprowadzania ich w błąd, konieczne jest stworzenie systemu, w ramach którego możliwe będzie udostępnianie konsumentom informacji metodą wystarczającego i czytelnego znakowania produktów.

W tym celu niezbędne jest stworzenie, po pierwsze, skutecznego systemu identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego na etapie produkcji […].

Dzięki gwarancjom, jakie można będzie wydać dzięki tej poprawie, spełnione zostaną również pewne wymogi będące w polu zainteresowania opinii publicznej, w szczególności związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt. [Pewność wynikająca z tej poprawy pozwoli na spełnienie niektórych wymogów z zakresu interesu publicznego, w szczególności w odniesieniu do ochrony zdrowa ludzi i zwierząt].

W wyniku tego zwiększy się stopień zaufania odnośnie do jakości mięsa wołowego i produktów z niego, zachowany zostanie podwyższony stopień ochrony zdrowia publicznego, wreszcie osiągnięta stabilność rynku wołowiny zostanie umocniona i utrwalona".

8 Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1760/2000 stanowi:

„Z wyjątkiem hodowców zajmujących się transportem, wszyscy hodowcy bydła zobowiązani są do [Każdy posiadacz zwierzęcia — z wyjątkiem przewoźnika — jest zobowiązany do]:

— prowadzenia aktualnego rejestru,

— po pełnym uruchomieniu skomputeryzowanych baz danych, zgłaszania właściwym władzom wszelkich przewozów do i z hodowli oraz wszelkich urodzin i śmierci zwierząt z hodowli, wraz z datami tych zdarzeń, w okresie ustalonym przez dane państwo członkowskie, a wynoszącym od trzech do siedmiu dni od daty zajścia danego zdarzenia. Jednakże na wniosek państwa członkowskiego i zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których państwa członkowskie mogą przedłużyć okres maksymalny oraz określić przepisy szczególne, dotyczące przewozu bydła wywożonego na letnie pastwiska położone w różnych rejonach górskich".

9 Artykuł 22 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Państwa członkowskie podejmują wszelkie [środki i] działania niezbędne w celu zagwarantowania zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia [przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia].[…]

Wszelkie sankcje nałożone przez państwa członkowskie na podmiot naruszający odpowiednie przepisy są proporcjonalne do skali popełnionego naruszenia […]".

10 Artykuł 11 ust. 1 rozporządzenia nr 3887/92 stanowi:

„Sankcje przewidziane niniejszym rozporządzeniem stosuje się bez uszczerbku dla sankcji dodatkowych przewidzianych na szczeblu krajowym" [tłumaczenie nieoficjalne].

11 Rozporządzenie nr 3887/92 zostało uchylone z dniem 1 stycznia 2002 r. rozporządzeniem nr 2419/2001.

12 Artykuł 44 rozporządzenia nr 2419/2001 stanowi:

„1. Obniżki i wyłączenia, przewidziane w niniejszym tytule, nie mają zastosowania w przypadku, gdy rolnik złożył wniosek poprawny pod względem faktycznym lub gdy może wykazać [w inny sposób], że jest niewinny [nie ponosi winy w tym zakresie].

2. Obniżki i wyłączenia przewidziane w niniejszym tytule nie mają zastosowania do tych części wniosku o pomoc, o których rolnik informował właściwy organ na piśmie, że wniosek o pomoc jest nieprawidłowy lub zdezaktualizował się od czasu złożenia, pod warunkiem że rolnik nie został powiadomiony o zamiarze właściwego organu przeprowadzenia kontroli na miejscu oraz że ten organ nie poinformował rolnika o jakichkolwiek nieprawidłowościach we wniosku.

Informacje podane przez rolnika określone w akapicie pierwszym powodują, że wniosek jest dostosowywany do rzeczywistej sytuacji".

13 Artykuł 45 tego rozporządzenia stanowi:

„1. W odniesieniu do wykazanego bydła art. 44 stosuje się od dnia złożenia wniosku o pomoc ma zastosowanie do błędów i opuszczeń w stosunku do wprowadzeń do skomputeryzowanej bazy danych. [W odniesieniu do bydła objętego wnioskiem art. 44 stosuje się od dnia złożenia wniosku w przypadku błędów i braków dotyczących danych zamieszczonych w skomputeryzowanej bazie danych].

2. W odniesieniu do bydła go niewykazanego [nieobjętego wnioskiem] obniżki i wyłączenia, przewidziane w art. 39, nie mają zastosowania, jeśli rolnik powiadomi

właściwy organ o zmianach i dostosowaniach pozycji skomputeryzowanej bazy danych [oraz] pod warunkiem że rolnik nie został wcześniej powiadomiony o zamiarze właściwego organu przeprowadzenia kontroli na miejscu".

14 Artykuł 47 ust. 2 rozporządzenia nr 2419/2001 stanowi:

„Z zastrzeżeniem art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 2988/95, obniżki i wyłączenia, na podstawie niniejszego rozporządzenia, pozostają [stosuje się] bez uszczerbku dla dodatkowych sankcji wynikających ze wszystkich pozostałych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego".

Uregulowania krajowe

15 Rozporządzenie urzędu ds. żywego inwentarza i mięsa z 1998 r. dotyczące identyfikacji i rejestracji bydła (Verordening identificatie en registratie runderen 1998 van het Productschap Vee en Vlees, zwane dalej „rozporządzeniem PVV") stanowi:

„Artykuł 12

1. Posiadacz zwierzęcia — z wyjątkiem przewoźnika — jest zobowiązany do umieszczania w rejestrze, w sposób ścisły i wyczerpujący, danych określonych w art. 4 ust. 3 i w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 820/97.

[…]

Artykuł 13

1. Posiadacz zwierzęcia — z wyjątkiem przewoźnika — jest zobowiązany do zgłoszenia służbom w terminie trzech dni roboczych danych ujętych w art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia […]".

16 Prawo do premii za ubój zostało uregulowane rozporządzeniem dotyczącym wspólnotowych premii zwierzęcych (Regeling dierlijke EG-premies, Stcrt. 1996, nr 80, zwanym dalej „Regeling").

17 Artykuł 2.3 ust. 2 Regeling przewiduje:

„Ubój lub wywóz do państwa trzeciego sztuki bydła liczącej osiem miesięcy w momencie uboju lub wywozu do państwa trzeciego zgodnie z danymi z rejestru identyfikacji i rejestracji powoduje na wniosek producenta wypłatę premii na jego rzecz zgodnie z przepisami niniejszego Regeling oraz rozporządzeń nr 1254/1999 i nr 2342/1999".

18 Artykuł 2.4b ust. 2 Regeling precyzuje:

„Wnioski o przyznanie premii za ubój bydła w ubojni znajdującej się na terytorium Niderlandów są składane przez zainteresowaną ubojnię w drodze zgłoszenia do rejestru identyfikacji i rejestracji, zgodnie z przepisami rozporządzenia PVV".

19 Artykuł 4.9 Regeling stanowi:

„1. Nie wypłaca się premii za bydło, w stosunku do którego producent — wbrew przepisom znajdującym zastosowanie na podstawie rozporządzenia PVV — nie zgłosił w terminie dwudziestu pięciu dni do rejestru identyfikacji i rejestracji danych dotyczących daty narodzin, daty dostawy do gospodarstwa lub wywozu z niego lub daty uboju lub wywozu do państwa trzeciego w przypadkach, w których obowiązek zgłaszania danych powstał w dniu 1 stycznia 2000 r. lub później.

2. Premia podlega obniżeniu o 25% w odniesieniu do bydła, w stosunku do którego producent wbrew przepisom znajdującym zastosowanie na podstawie rozporządzenia PVV nie zgłosił we właściwym czasie, ale uczynił to w ciągu dwudziestu pięciu dni po danym zdarzeniu, do rejestru identyfikacji i rejestracji danych dotyczących daty narodzin, daty dostawy do gospodarstwa lub wywozu z niego lub daty uboju lub wywozu do państwa trzeciego w przypadkach, w których obowiązek zgłaszania danych powstał w dniu 1 stycznia 2000 r. lub później".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

20 W dniu 1 lutego 2001 r. spółka Schonewille złożyła na podstawie Regeling wniosek do ministra o przyznanie premii za ubój 365 sztuk bydła.

21 W decyzji z dnia 24 czerwca 2002 r. minister stwierdził, że pośród bydła objętego wnioskiem o premię za rok 2001 jedynie 260 sztuk spełniało całkowicie lub częściowo warunki przyznania premii.

22 Pismem z dnia 23 lipca 2002 r. spółka Schonewille wniosła odwołanie od tej decyzji. W dniu 19 sierpnia 2002 r. minister wydał decyzję uzupełniającą, w której uznał, że dalszych 15 sztuk bydła kwalifikowało się do przyznania całości wspomnianej premii oraz że jedno zwierzę nie spełniało w ogóle warunków jej uzyskania.

23 W następstwie wymiany korespondencji pomiędzy stronami postępowania głównego, jako że spółka Schonewille podtrzymała odwołanie, minister w dniu 19 czerwca 2003 r. wydał nową decyzję. Uznał on odwołanie za niedopuszczalne w zakresie, w jakim dotyczyło 15 dodatkowych zwierząt, które ostatecznie zostały uznane za kwalifikujące się, oraz za bezzasadne w pozostałym zakresie.

24 Poza tym w tej decyzji minister po pierwsze oddalił w całości wniosek o premię w odniesieniu do jednej sztuki bydła, ponieważ zgłoszenie danych do rejestru identyfikacji i rejestracji nastąpiło po terminie z art. 4.9 ust. 1 Regeling. Po drugie obniżył na podstawie art. 4.9 ust. 2 Regeling o 25% wymiar wnioskowanej premii w stosunku do pozostałej grupy bydła.

25 W dniu 30 lipca 2003 r. spółka Schonewille wniosła do sądu krajowego skargę na decyzję z dnia 19 czerwca 2003 r.

26 W sporze w postępowaniu głównym spółka Schonewille podnosi, że minister błędnie uznał, że zgłoszenie po terminie do rejestru identyfikacji i rejestracji daty dostawy sztuki bydła do gospodarstwa może uzasadniać odrzucenie wniosku lub obniżenie premii za ubój. W jej opinii fakt, czy bydło kwalifikuje się do premii, winien być oceniany wyłącznie na podstawie art. 21 rozporządzenia nr 1254/1999. Jako że przepis ten wymaga jedynie, by zwierzę było zidentyfikowane i zarejestrowane zgodnie z rozporządzeniem nr 1760/2000, spółka Schonewille jest zdania, że minister nie może nakładać w zakresie identyfikacji i rejestracji bydła dodatkowych warunków

kwalifikacji takich jak wymagania dotyczące daty zgłoszenia danych do przywołanego rejestru przewidzianego w art. 4.9 Regeling.

27 Zdaniem sądu krajowego wątpliwość pojawiająca się w tej sprawie sprowadza się zasadniczo do pytania, czy mimo stwierdzonych nieprawidłowości w zakresie zgłoszenia przez spółkę Schonewille danych dotyczących dat dostawy bydła do gospodarstwa administratorowi rejestru identyfikacji i rejestracji, minister miał podstawy, by wyłączyć prawo do premii za ubój, w całości lub w części, na mocy rozporządzenia nr 1254/1999.

28 W tych okolicznościach College van Beroep voor het bedrijsleven postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy art. 21 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 należy interpretować w ten sposób, że każda nieprawidłowość w zakresie stosowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 w odniesieniu do zwierzęcia skutkuje całkowitym wyłączeniem prawa do premii za ubój tego zwierzęcia?

2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy wówczas art. 21 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 jest ważny, w szczególności w związku z wynikającymi z niego konsekwencjami?

3) Czy art. 44 i 45 rozporządzenia (WE) nr 2419/2001 znajdują zastosowanie do nieprawidłowości w zakresie stosowania rozporządzenia (WE) nr 1760/2000?

4) Jeżeli na pytanie trzecie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy wówczas prawidłowe zastosowanie art. 45 rozporządzenia (WE) nr 2419/2001 w związku z art. 44 ma taki skutek, iż wyłączenie prawa do premii za ubój w przypadku zaniedbań obowiązku zgłoszenia danych administratorowi skomputeryzowanej bazy danych nie ma zastosowania, jeżeli przekazane dane, jak w niniejszym przypadku dane dotyczące dostawy, są całkowicie poprawne (a także były poprawne od początku, zatem nie zachodziła konieczność sprostowania)? Jeżeli powyższe nie ma zastosowania dla każdego zaniedbania, to czy ma zastosowanie w przypadku, jaki zachodzi w niniejszej sprawie, w której zaniedbanie polegało na zgłoszeniu danych (kilka dni lub tygodni) po terminie, podczas gdy ubój ma miejsce znacznie później?

5) Czy art. 11 rozporządzenia (WE) nr 3887/92 lub art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, lub art. 47 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2419/2001 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie jest upoważnione do wyłączenia prawa do premii za ubój na podstawie przepisów wspólnotowych lub jej obniżenia w drodze sankcji krajowych, które mają zagwarantować zgodność z przepisami tego rozporządzenia?

6) Jeżeli na pytanie piąte zostanie udzielona odpowiedź w całości lub częściowo twierdząca, to czy wówczas przewidziane przez prawo wspólnotowe wyjątki od wspólnotowych obniżek i wyłączeń, w szczególności art. 44 i 45 rozporządzenia (WE) nr 2419/2001, znajdują w drodze analogii zastosowanie do krajowych obniżek i wyłączeń?

7) Jeżeli na pytanie szóste zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy wówczas właściwe zastosowanie w drodze analogii art. 45 rozporządzenia (WE) nr 2419/2001 w związku z art. 44 skutkuje tym, że nieprawidłowości w zakresie zgłaszania danych do skomputeryzowanej bazy danych, a w szczególności zgłoszenie danych po terminie, nie mogą prowadzić do wyłączenia prawa do premii za ubój, jeżeli dane wprowadzone do rejestru, jak data dostawy w niniejszej sprawie, są całkowicie poprawne?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

29 W pytaniu pierwszym sąd krajowy zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 21 rozporządzenia nr 1254/1999 należy interpretować w taki sposób, że niedotrzymanie terminu zgłoszenia danych o przewozie sztuki bydła do i z gospodarstwa do komputerowej bazy danych przewidzianego w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000 skutkuje wyłączeniem prawa do premii ubojowej w stosunku do tego zwierzęcia.

30 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy dokonywaniu wykładni przepisów prawa wspólnotowego należy brać pod uwagę nie tylko ich brzmienie, lecz także kontekst oraz cele uregulowania, którego stanowią one część (zob. zwłaszcza wyroki z dnia 13 listopada 2003 r. w sprawie C-294/01 Granarolo, Rec. str. I-13429, pkt 34 oraz z dnia 7 grudnia 2006 r. w sprawie C-306/05 SGAE, Zb.Orz. str. I-11519, pkt 34).

31 Zgodnie z art. 21 rozporządzenia nr 1254/1999, aby zostać objęte premią za ubój, zwierzę „musi zostać oznakowane i zarejestrowane zgodnie z rozporządzeniem [nr 1760/2000]".

32 Jasno wynika z brzmienia przywołanego wyżej przepisu, że jak wskazuje motyw 18 rozporządzenia nr 1254/1999, przyznanie premii za ubój jest uzależnione od przestrzegania przez hodowców wspomnianych zwierząt właściwych przepisów wspólnotowych w zakresie identyfikacji i rejestracji bydła.

33 Ponadto należy wskazać, że motyw 28 rozporządzenia nr 2419/2001 stanowi wyraźnie, że „[w]łaściwa identyfikacja i rejestracja bydła stanowi warunek kwalifikacji [do premii za ubój] na podstawie art. 21 rozporządzenia […] nr 1254/1999".

34 Poza tym jak przypomina motyw 8 rozporządzenia nr 1760/2000, „zwierzęta mające stanowić przedmiot handlu wewnątrz Unii muszą być identyfikowane zgodnie z wymogami unijnych przepisów oraz rejestrowane w taki sposób, aby możliwe było prześledzenie informacji dotyczących miejsc pierwotnej i przejściowej hodowli zwierząt oraz aby do dnia 1 stycznia 1993 r. te systemy identyfikacji i rejestracji zostały rozszerzone na transport zwierząt na terenie wszystkich państw członkowskich".

35 W tym względzie odnosząc się w szczególności do rejestracji bydła, art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000 stanowi, że każdy posiadacz zwierzęcia ma obowiązek „zgłaszania właściwym władzom wszelkich przewozów do i z hodowli oraz wszelkich urodzin i śmierci zwierząt z hodowli, wraz z datami tych zdarzeń, w okresie ustalonym przez dane państwo członkowskie, a wynoszących od trzech do siedmiu dni od daty zajścia danego zdarzenia. Jednakże na wniosek państwa członkowskiego i zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których państwa członkowskie mogą przedłużyć okres maksymalny oraz określić przepisy szczególne, dotyczące przewozu bydła wywożonego na letnie pastwiska położone w różnych rejonach górskich".

36 Należy podkreślić, że przepis ten ma charakter bezwzględnie wiążący, opisując w sposób szczegółowy zakres obowiązku zgłoszenia spoczywającego na posiadaczach zwierząt oraz definiując precyzyjnie termin im wyznaczony na jego spełnienie.

37 Należy również podnieść, że wymieniony wyżej przepis in fine określa szczegółowe sposoby przedłużenia przywołanego terminu. Precyzyjne wskazanie tych sposobów byłoby pozbawione użyteczności, jeżeli posiadacze zwierząt cieszyliby się swobodą w zakresie przestrzegania tego terminu.

38 Wynika stąd, że przepis ten należy interpretować w taki sposób, że każdy posiadacz zwierząt zgłaszający dane o przewozie bydła do i z gospodarstwa do skomputeryzowanej bazy danych ma obowiązek przestrzegania wyznaczonego terminu.

39 Wykładnia taka pozostaje poza tym w zgodzie z wyraźnym sformułowaniem zawartym w art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 911/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 1760/2000 w zakresie kolczyków, paszportów i rejestrów gospodarstw (Dz.U. L 163, str. 65), zgodnie z którym posiadacz zwierząt winien dokonać wspomnianego zgłoszenia w terminie od trzech do siedmiu dni.

40 Poza tym wykładnię taką potwierdzają cele rozporządzenia nr 1760/2000, którymi, jak to wynika z jego motywów 4–7, są umocnienie zaufania konsumentów do jakości mięsa wołowego i jego przetworów, zachowanie ochrony zdrowia publicznego i utrwalenie stabilności rynku wołowiny.

41 Aby cele te mogły zostać osiągnięte, system identyfikacji i rejestracji bydła musi być zawsze absolutnie skuteczny i niezawodny, w szczególności umożliwiając właściwym władzom w razie epizootii zlokalizowanie pochodzenia zwierzęcia w jak najkrótszym czasie oraz bezzwłoczne podjęcie działań niezbędnych w celu uniknięcia wszelkiego ryzyka dla zdrowia publicznego. Nie będzie to jednak możliwe, jeżeli posiadacz zwierząt nie zgłosi danych o przewozach bydła do skomputeryzowanej bazy danych w terminie ustanowionym w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000.

42 Ponadto należy wskazać, że obowiązek zgłoszenia danych w terminie przewidzianym w przywołanym przepisie nie jest, poza wyjątkiem tam wskazanym, przedmiotem żadnego innego wyłączenia wynikającego wyraźnie z przepisów wspólnotowych a w szczególności z rozporządzenia nr 1254/1999, które uzależnia przyznanie premii za ubój od przestrzegania przepisów wspólnotowych obowiązujących w zakresie identyfikacji i rejestracji bydła, których art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia 1760/2000 stanowi integralną część.

43 Mając na uwadze powyższe rozważania, na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 21 rozporządzenia nr 1254/1999 należy interpretować w ten sposób, że niedochowanie terminu zgłoszenia danych o przewozie bydła do i z gospodarstwa do skomputeryzowanej bazy danych, przewidzianego w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000, dyskwalifikuje daną sztukę bydła w zakresie uzyskania premii za ubój, a tym samym powoduje wyłączenie prawa do premii za to zwierzę.

W przedmiocie pytania drugiego

44 W pytaniu drugim sąd krajowy pyta w istocie, czy skutki art. 21 rozporządzenia nr 1254/1999, takie jak opisane w odpowiedzi na pytanie pierwsze, nie są na tyle niewspółmierne, że powodują nieważność przywołanego przepisu.

45 W tym względzie należy przypomnieć, że zasada proporcjonalności, będąca jedną z ogólnych zasad prawa wspólnotowego, wymaga, by akty instytucji wspólnotowych nie przekraczały granic tego, co właściwe i niezbędne dla osiągnięcia uzasadnionych celów realizowanych przez daną regulację, przyjmując zarazem, że jeżeli istnieje wybór między kilkoma właściwymi środkami, należy zastosować najmniej dolegliwy, oraz że wywołane uciążliwości nie powinny pozostawać w dysproporcji do przewidzianych celów (zob. w szczególności wyroki z dnia 5 października 1994 r. w sprawach połączonych C-133/93, C-300/93 i C-362/93 Crispoltoni i in., Rec. str. I-4863, pkt 41, i z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-157/96 National Farmers' Union i in., Rec. str. I-2211, pkt 60).

46 Co do kontroli sądowej przywołanych powyżej warunków, należy wskazać, że prawodawca wspólnotowy ma w sferze wspólnej polityki rolnej uprawnienia dyskrecjonalne odpowiadające spoczywającej na nim na mocy art. 34 WE–37 WE odpowiedzialności politycznej. W konsekwencji wyłącznie oczywiście niewłaściwy charakter środka przyjętego w tej dziedzinie w stosunku do celu, do którego właściwa instytucja powinna dążyć, może mieć wpływ na jego zgodność z prawem (zob. ww. wyroki w sprawie Crispoltoni i in., pkt 42 i National Farmers' Union i in., pkt 61).

47 W tym względzie należy ponadto sprecyzować, że gdy prawodawca wspólnotowy ustanawia przesłanki kwalifikacji do pomocy, wyłączenie spowodowane niespełnieniem jednej z tych przesłanek nie stanowi sankcji, lecz zwykłą konsekwencję

nieprzestrzegania wymogów przewidzianych prawem (zob. podobnie wyrok z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-171/03 Toeters i Verberk, Zb.Orz. str. I-10945, pkt 47).

48 Artykuł 21 rozporządzenia nr 1254/1999 uzależnia przyznanie premii za ubój od przestrzegania przepisów wspólnotowych obowiązujących w zakresie identyfikacji i rejestracji bydła zawartych w rozporządzeniu nr 1760/2000. Pośród przepisów tych art. 7 ust. 1 tiret drugie wymaga dochowania terminu zgłoszenia danych o przewozie bydła do i z gospodarstwa do skomputeryzowanej bazy danych. Wynika stąd, że niedochowanie tego terminu skutkuje wyłączeniem prawa do premii za ubój danego bydła, co stanowi zwykłą konsekwencję niespełnienia jednej z przesłanek kwalifikujących do uzyskania wspomnianej premii.

49 Zatem jak wynika z pkt 41 i 40 niniejszego wyroku, obowiązek przestrzegania terminu zgłoszenia danych przewidzianego w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000 ma szczególne znaczenie w kontekście przepisów wspólnotowych znajdujących zastosowanie do identyfikacji i rejestracji bydła.

50 Obowiązek ten, który umożliwia właściwym władzom szybkie zlokalizowanie pochodzenia zwierzęcia w razie epizootii oraz bezzwłoczne podjęcie działań niezbędnych w celu uniknięcia wszelkiego ryzyka dla zdrowia publicznego, mieści się bowiem w celach systemu identyfikacji i rejestracji bydła przedstawionych w punktach powyżej, a w szczególności w celu zmierzającym do zapewnienia pełnej dostępności w realnym czasie informacji co do pochodzenia i historii tych zwierząt — celu o podstawowym znaczeniu z punktu widzenia zdrowia publicznego. W związku z powyższym obowiązek ten nie może być traktowany jako pozostający w rażącej dysproporcji w stosunku do przywołanych celów.

51 Należy poza tym zwrócić uwagę na fakt, że wyłącznie prawa do premii za ubój w przypadku przekroczenia terminu zgłoszenia danych do skomputeryzowanej bazy danych dotyczy wyłącznie bydła, w stosunku do którego nie spełniono obowiązku zgłoszenia przewidzianego w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000.

52 Na pytanie drugie należy zatem odpowiedzieć, że jego analiza nie wykazała żadnego elementu, który w kontekście zasady proporcjonalności miałby naruszać ważność art. 21 rozporządzenia nr 1254/1999 w zakresie, w jakim przepis ten stwierdza, że nie są spełnione warunki uzyskania premii za ubój w przypadku sztuki bydła, w stosunku do której nie dochowano terminu zgłoszenia do skomputeryzowanej bazy danych przewidzianego w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000, a tym samym powoduje wyłączenie prawa do premii za to zwierzę.

W przedmiocie pytania trzeciego i czwartego

53 W pytaniach trzecim i czwartym, które należy rozważyć łącznie, sąd krajowy zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 44 i 45 rozporządzenia nr 2419/2001 znajdują zastosowanie do wyłączenia prawa do premii za ubój sztuki bydła, w stosunku do której dane o przewozie do i z gospodarstwa nie zostały zgłoszone do skomputeryzowanej bazy danych w terminie przewidzianym w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000, nawet jeśli dane przekazane do tej bazy po terminie są prawidłowe.

54 W pierwszej kolejności należy doprecyzować, zgodnie z uwagą rzecznika generalnego z pkt 67 opinii, że rozporządzenie nr 2419/2001 nie ma co do zasady zastosowania do okoliczności faktycznych sprawy przed sądem krajowym, do których ratione temporis zastosowanie znajduje rozporządzenie nr 3887/92.

55 Niemniej jednak Trybunał orzekł w wyroku z dnia 1 lipca 2004 r. w sprawie C-295/02 Gerken (Zb.Orz. str. I-6369, pkt 61), że art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, str. 1) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wniosku o pomoc na „inwentarz żywy" objętego ratione temporis zakresem stosowania rozporządzenia nr 3887/92 i dotkniętego nieprawidłowością dającą podstawę do zastosowania sankcji na mocy art. 10 ust. 2 lit. a) tego ostatniego rozporządzenia, obecnie art. 10d ust. 2 akapit pierwszy i drugi po zmianach wprowadzonych rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2801/1999 z dnia 21 grudnia 1999 r. (Dz.U. L 340, str. 29), właściwe organy powinny stosować z mocą wsteczną przepisy art. 44 ust. 1 rozporządzenia nr 2419/2001 na tej podstawie, że przepisy te są w stosunku do danego zachowania mniej surowe (zob. również wyrok z dnia 8 marca 2007 r. w sprawie C-45/06 Campina, Zb.Orz. str. I-2089, pkt 32 i 33).

56 Wynika stąd, że wyjątki przewidziane w art. 44 i 45 rozporządzenia nr 2419/2001 stosuje się z mocą wsteczną do sankcji wymierzonych w odniesieniu do wniosków o pomoc wchodzących ratione temporis w zakres zastosowania rozporządzenia nr 3887/92, w zakresie w jakim stosowanie przywołanych przepisów prowadzi do wymierzenia łagodniejszych sankcji niż przewidziane w tym ostatnim rozporządzeniu, które nie wprowadza podobnych wyjątków.

57 Należy wskazać odnośnie do przedmiotowego zakresu zastosowania art. 44 i 45 rozporządzenia nr 2419/2001, że art. 44 ust. 1 ogranicza zastosowanie wyjątków przewidzianych w tych przepisach do obniżek i wyłączeń przewidzianych w przepisach tytułu IV tego rozporządzenia. Wynika stąd, że w świetle wniosków z przywołanego powyżej wyroku w sprawie Gerken wspomniane wyżej wyjątki mają w ramach rozporządzenia nr 3887/92 zastosowanie wyłącznie do sankcji takich jak wymienione w art. 10d. Przepis ten ustanawiający sankcje polegające na obniżeniu całkowitej kwoty pomocy lub wyłączeniu prawa do pomocy, o którą rolnik może się ubiegać, przewiduje — jak na to zwrócił uwagę rzecznik generalny w pkt 70 opinii — kary finansowe w stosunku do rolnika z powodu rozbieżności pomiędzy liczbą zwierząt zgłoszonych we wniosku o pomoc a liczbą zwierząt ostatecznie kwalifikujących się do pomocy.

58 Zgodnie z pkt 48 niniejszego wyroku wyłączenie prawa do premii za ubój sztuki bydła, w stosunku do której dane o przewozie do i z gospodarstwa nie zostały zgłoszone do skomputeryzowanej bazy danych w terminie przewidzianym w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000, nie stanowi sankcji, ale konsekwencję niespełnienia przesłanek kwalifikacji do przyznania tej premii.

59 W konsekwencji wyjątki przewidziane w art. 44 i 45 rozporządzenia nr 2419/2001 nie znajdują zastosowania do tego rodzaju wyłączenia z takim skutkiem, by zakwalifikować do premii za ubój sztukę bydła, w stosunku do której warunki przyznania premii nie zostały spełnione.

60 W świetle powyższych rozważań na pytanie trzecie i czwarte należy odpowiedzieć, że art. 44 i 45 rozporządzenia nr 2419/2001 nie znajdują zastosowania do wyłączenia prawa do premii za ubój sztuki bydła, w odniesieniu do której dane dotyczące przewozu z i do gospodarstwa nie zostały zgłoszone do skomputeryzowanej bazy danych w terminie przewidzianym w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia 1760/2000, z takim skutkiem, by zakwalifikować wspomnianą sztukę bydła do premii za ubój, nawet jeśli dane przekazane do tej bazy po terminie były prawidłowe.

W przedmiocie pytania piątego

61 W pytaniu piątym sąd krajowy zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 11 rozporządzenia nr 3887/92 lub art. 22 rozporządzenia nr 1760/2000, lub art. 47 ust. 2 rozporządzenia nr 2419/2001 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie

może obniżyć premię za ubój lub wyłączyć do niej prawo w drodze sankcji krajowej w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnotowych.

62 Tytułem wstępu należy doprecyzować, że jak wynika z pkt 54 i 55 niniejszego wyroku, rozporządzenie nr 2419/2001 nie znajduje co do zasady zastosowania do okoliczności faktycznych sprawy przed sądem krajowym, oraz że wnioski z przywołanego powyżej wyroku Gerken pozwalają na retroaktywne stosowanie sankcji przewidzianych w tym rozporządzeniu jedynie wówczas, gdy są one łagodniejsze w odniesieniu do danego zachowania, ponieważ art. 47 ust. 2 przywołanego rozporządzenia, przewidujący możliwość kumulacji sankcji krajowych i wspólnotowych, nie może być stosowany z mocą wsteczną, a tym samym nie ma zastosowania do sporu w postępowaniu głównym.

63 Następnie należy odnotować, że celem rozporządzenia nr 3887/92 zgodnie z motywami 7 i 9 jest skuteczna kontrola przestrzegania przepisów z zakresu pomocy wspólnotowej oraz ustanowienie przepisów zmierzających do zapobiegania, jak i skutecznego stosowania sankcji do nieprawidłowości i nadużyć (zob. wyrok z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie C-63/00 Schilling i Nehring, Rec. str. I-4483, pkt 25 i ww. wyrok w sprawie Gerken, pkt 41).

64 Odnosząc się w tym względzie do wniosków o przyznanie premii za ubój, przywołane rozporządzenie przewiduje w precyzyjny sposób sankcje polegające na obniżeniu całkowitej kwoty lub wyłączeniu prawa do pomocy wspólnotowej, znajdujące zastosowanie w przypadku nieprawidłowości. Ustanawia ono w ten sposób system wspólnych zasad zmierzających do ochrony interesów finansowych Wspólnoty Europejskiej.

65 Państwa członkowskie nie mogą zatem stanowić sankcji krajowych polegających na obniżeniu całkowitej kwoty i wyłączeniu prawa do pomocy wspólnotowej, o którą

może się ubiegać rolnik, który złożył wniosek o przyznanie premii za ubój, ponieważ sankcje tego typu przewiduje w sposób szczegółowy rozporządzenie nr 3887/92.

66 Taka wykładnia pozostaje poza tym w związku z wyraźnym sformułowaniem zawartym w art. 51 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 i art. 75 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, str. 18), które zastąpiło rozporządzenie nr 3887/92 i rozporządzenie nr 2419/2001, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą stosować właściwe sankcje krajowe przeciwko producentom lub innym podmiotom uczestniczącym w procedurze przyznawania pomocy jedynie wówczas, gdy niniejsze rozporządzenie nie przewiduje odpowiednich obniżeń i wyłączeń.

67 Należy wreszcie wskazać, że taka wykładnia nie jest sprzeczna z art. 11 rozporządzenia nr 3887/92 lub art. 22 rozporządzenia nr 1760/2000, ponieważ nie stoi ona na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie stanowiły sankcje krajowe inne niż obniżenia i wyłączenia przewidziane w rozporządzeniu nr 3887/92.

68 Mając na względzie powyższe uwagi, na pytanie piąte należy odpowiedzieć, że art. 11 rozporządzenia nr 3887/92 lub art. 22 rozporządzenia nr 1760/2000 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może ustanawiać sankcji krajowych polegających na obniżeniu całkowitej kwoty pomocy i wyłączeniu prawa do pomocy wspólnotowej, o którą może się ubiegać rolnik, który zgłosił wniosek o premię za ubój, ponieważ sankcje tego rodzaju zostały przewidziane w sposób szczegółowy w rozporządzeniu nr 3887/92.

W przedmiocie pytania szóstego i siódmego

69 Biorąc pod uwagę odpowiedź udzieloną na pytanie piąte, nie ma konieczności udzielania odpowiedzi na pytanie szóste i siódme.

W przedmiocie kosztów

70 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 21 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny należy interpretować w ten sposób, że niedochowanie terminu zgłoszenia danych o przewozie bydła do i z gospodarstwa do skomputeryzowanej bazy danych, przewidzianego w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1760/2000 z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczącego etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97, dyskwalifikuje daną sztukę bydła w zakresie uzyskania premii za ubój, a tym samym powoduje wyłączenie prawa do premii za to zwierzę.**

2) **Analiza drugiego pytania prejudycjalnego nie wykazała żadnego elementu, który w świetle zasady proporcjonalności miałby naruszać ważność art. 21 rozporządzenia nr 1254/1999 w zakresie, w jakim przepis ten stwierdza, że nie są spełnione warunki uzyskania premii za ubój w przypadku sztuki bydła, w stosunku do której nie dochowano terminu zgłoszenia do skomputeryzowanej bazy danych przewidzianego w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000, a tym samym powoduje wyłączenie prawa do premii za to zwierzę.**

3) **Artykuły 44 i 45 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92 nie znajdują zastosowania do wyłączenia prawa do premii za ubój sztuki bydła, w odniesieniu do której dane dotyczące przewozu z i do gospodarstwa nie zostały zgłoszone do skomputeryzowanej bazy danych w terminie przewidzianym w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia 1760/2000, z takim skutkiem, by zakwalifikować wspomnianą sztukę bydła do premii za ubój, nawet jeśli dane przekazane do tej bazy po terminie były prawidłowe.**

4) **Artykuł 11 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3887/92 z dnia 23 grudnia 1992 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy lub art. 22 rozporządzenia nr 1760/2000 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może ustanawiać sankcji krajowych polegających na obniżeniu całkowitej kwoty pomocy i wyłączeniu prawa do pomocy wspólnotowej, o którą może się ubiegać rolnik, który zgłosił wniosek o premię za ubój, ponieważ sankcje tego rodzaju zostały przewidziane w sposób szczegółowy w rozporządzeniu nr 3887/92.**

Podpisy